

И лаицима је сада потпуно јасно да се ради о дуплим стандардима, и да је Србија, заиста, крчма на сред пута, која је платила цену за свој несрећни геополитички положај и раскусуравање туђих рачуна. Оно што важи за Косово, не важи за Јужну Осетију и Абхазију. Што би рекао српски народни геније, нафта врти где бургија неће.

Као што се и претпостављало, Европа није имала ни снаге ни жеље да уведе „санкције” Русији, која је признала независност Абхазије и Јужне Осетије. Шефови држава или влада земаља чланица ЕУ, мајке ми, осудили су руску акцију у Грузији и на томе се, углавном, све завршило.

Јер, још раније је наглашено да није време за „кажњавање Москве”, већ за „помоћ Грузији”. На крају, да фарса буде још већа, ЕУ захтева да ниједна земља не следи Русију у признавању независности Јужне Осетије и Абхазије и намерава да преиспита своје односе с Москвом. ЕУ испоставља неку врсту смерница за бављење овим проблемом – а то је пуно поштовање суверенитета и територијалног интегритета Грузије! Са друге стране, ЕУ И САД свим расположивим средствима терају велике, а поготово мале државе да признају независност Косова.

Дакле, оно што је за нас занимљиво јесте – не шта је у овом замешатељству урадила Русија, већ шта раде владари света. Парадокс међународних „принципа” овде добија своје тужне обресе – помоћ Грузији, и бомбе на Србију. Да ствар буде још грђа, осим што је Србија бомбардована правим бомбама, она је бомбардована и најразличитијим претњама, у игри су поново штап и шаргарепа, политика свршеног чина и читав арсенал притисака од идеолошких, економских до медијских.

Мрцварење Србије како би једног дана ипак попустила, међутим, резултирало је и невероватном појавом – на политичкој сцени овде се форсира синдром неке нове „Резолуције ИБ”. У медијима се јасно могу читати све отвореније поделе на оне који су „за Русију” и на оне који су „за Америку”. Историја се тужно понавља, па су они који су „за Русију”, то јест они који имају храбрости да јавно кажу да је Грузија прва започела оружани сукоб, у прилици да буду проглашени за ретроградне, националисте и мрачњаке у сваком погледу.

Подела на русофиле и американофиле, представља данас наставак оне старе морбидне пароле: „Ко није с нама – тај је против нас”, изјаснити се против Русије, не само када је у питању сукоб у Грузији, испоставља нам се као нека врста бланко улазнице за напредни део света – представља оверено сведочанство о демократским, софистицираним, антиклерикалним, анационалним и дубокоморалним квалитетима, као пречица за срећни живот у западној демократији. Поједини овдашњи медији у протеклих неколико недеља показали су више саосећања за патње Грузије него што су икада показали према Србији

или Косову.

Волети Европу више него што она воли нас, део је нашег тужног колективног усуда, а случај са најновијим руско-америчким односима отворио је мрачну кутију наших рана, неправди и непринципијелности. Лудило је да овде, има много оних на нашој јавној сцени који раде на томе да нас убеди да те повреде, ране и неправде не само прихватимо, него и да их заволимо. А то је прича о систематском раду на губљењу здраве памети, логике, осећања за правду и што је најцрње – осећаја слободе. Јер, слобода се мери најпре у слободи мишљења и говора. Овде је већ сада направљена таква атмосфера да је говорити као слободан човек, који не припада ни руској ни америчкој верзији живота, равно катастрофи. За то је довољно да не аплаудирате европским и америчким „принципима”, па да вас прогласе за бедног баћушку.

Олакост у разврставању људи, паушално етикетирање, концентрисање око имагинације која се зове Русија или Америка, Исток и Запад, говори не о незрелости наше јавне сцене, него о покушају да се она озбиљно ућутка.

Нема Голог отока, али свако ко не пева у хору политичке коректности може сам постати Голо, усамљено острво.

[Политика 03.09.2008]